

Ik heb een zoon

Ik kijk nu naar hem, mijn zoon van vijftientig. Hij heeft een smal hoofd met mooie ogen en mooie wenkbrauwen. Ze zijn dik en zwart. De neus is te groot en maakt het knappe gezicht wat minder knap. Zijn haar is nu kort, maar het groeit razendsnel. Langer haar staat hem trouwens beter. Hij heeft heel dik haar, net als zijn moeder. Op zijn rechterjukbeen een litteken van anderhalve centimeter. Een val op de punt van de tafel. Al op zijn veertiende was Zoon 1 meter 78, en vreemd genoeg is hij daar blijven steken. Zijn lichaam is slank, ook wel 'droog' zoals ze dat in een bepaald wereldje noemen. Bij een test in het ziekenhuis kregen we te horen dat hij de conditie heeft van een topsporter. We waren verbaasd. Zo veel sport hij niet.

Zijn stem is laag en saai. Hij gebruikt niet veel intonatie. Als er kwaadheid of woede in het spel is blijft de stem laag en saai maar gaat het volume snel naar honderd. Als hij gaat zingen springen de ramen in ons huis bijna. Hij zingt verschrikkelijk vals en zijn timing is verschrikkelijk slecht. We dagen hem vaak uit om te zingen, en dat doet hij dan ook, met enorme lachbuien van Teun, zijn broer, en mij als gevolg.

Zoals gezegd heeft Zoon een sportief lichaam. En er is eigenlijk niks mis met zijn motoriek, en toch zijn er opvallende zaken te melden. Zo kan hij bijvoorbeeld niet